

## در نامه داودنژاد خطاب به وزیر ارشاد چه آمده است؟

علیرضا داودنژاد نامه ای را در پی سخنان اخیر وزیر ارشاد مبنی بر اینکه «بعضی فیلم ها اشکالاتی دارند. من حاضر نیستم فیلمی را با خانواده ام ببینم» منتشر کرد که در آن تاکید کرده است: «علاج ابتذال، اعتلاء سلیقه است.»

به گزارش سایت خبری پرسون، در متن نامه کارگردان "نیاز"، "مصائب شیرین" که در اختیار ما قرار گرفته است، خطاب به محمد مهدی اسماعیلی آمده است:

"اقای وزیر

برای رفع هر اشکالی مقدمات باید دلیل به وجود آمدن آن را شناخت. اگر شما به موضوع بعضی فیلم ها، یا ترکیب عوامل سازنده آنها و یا نحوه ساخت و پرداخت و اجرای سینمایی این آثار اشکال دارید و دیدن آنها را برای خانواده خودتان و بقیه زیان بار می بینید، باید از خود پرسید که منشا سفارش اینگونه فیلم ها چیست و اساسا سازو کار دریافت سفارش و تهیه و تولید و عرضه و نمایش فیلم های سینمایی چگونه است؟ شما وزیر فرهنگ و هنر این سرزمین هستید و علی الاصول معلول را به جای علت نمی گیرید و با مسایل و معضلات فرهنگی و هنری برخورد سطحی و قشری نمی کنید؛ چرا که عرصه جامعه از چنین برخوردهایی خالی نیست و چاره اندیشی های ناشی از اینگونه رویکردها تا به حال چیزی جز بگير و ببند و توقیف و حذف نبوده و نیست و جز پیچیدگی معضلات و به تاخیر انداختن حل مسایل حاصلی نداشته و ندارد و عملا به تشدید زمینه ها و تقویت علل بروز مشکل و افزایش اشکالات انجامیده و می انجامد.

مطالعه تاریخ سینما در ایران گواهی می دهد که اولین عامل بروز ابتذال در تولیدات سینمایی سانسور است.

سانسور با جدایی انداختن بین زندگی واقعی و جاری در جامعه ایرانی با آثار فرهنگی و هنری و سینمایی موجب می شود که در وهله اول تهیه کنندگان آثار در انتخاب موضوع فیلم از واقعیت های پیرامونی خود روگردانند و به جای الهام گرفتن از زندگی ایرانی به اثری چشم بدوزند که از خارج وارد می شود و مورد استقبال مخاطبان قرار می گیرد و آنها را بمنزله کلیشه و الگو نصب العین فیلمسازان قرار بدهند.

همانقدر که توجه به واقعیت های جاری جامعه و پرداختن به معضلات مبتلا به زندگی فردی و اجتماعی به آثار اصالت می بخشد و به ضرورت پژوهش دامن می زند و بازیابی شیوه و شگرد بازنمایی های بومی را در آموزش و تولید تقویت می کند و انتخاب موضوع، ترکیب عوامل سازنده و اجرای سینمایی را تحت تاثیر قرار می دهد و منجر به تولید آثار اصیل و ارزشمند می شود؛ به همان میزان بی توجهی به حقایق جاری و قطع نظر از واقعیت ها ی مبتلا به موجب افزایش تقلید و کاهش پژوهش و زوال آموزه های بومی می شود و تصنع و تکلف و ابتذال را جایگزین ابداع و ابتکار و خلاقیت می کند.

عامل موثر بعدی در سقوط کیفی آثار نا امنی بازار عرضه و نمایش است. آیا تا به امروز هیچ اسباب شناسی جدی صورت گرفته است تا معلوم شود چرا بیش از هفتاد درصد از مجموعه سالن های سینمای ایران فقط حدود ده درصد از درآمد سینمای ایران را تامین می کند؟ آیا تا کنون از خود پرسیده ایم که تالی فاسد منحصر شدن عمده بازار سینمای مملکت به پایتخت و انگشت شماری از شهرستان ها چه می تواند باشد؟

آیا با خود اندیشیده ایم که در شرایط نا امنی بازار نمایش خانگی و تاراج داری ها و مخاطبان سینمای ایران توسط ماهواره ها و سایت ها وبازار سیاه و نمایش های غیر قانونی چرا ناگهان موسسه رسانه های تصویری به عنوان تنها نهاد متعهد به حمایت از تولید داخلی و موظف به مبارزه با بازار سیاه منحل می شود و فیلم های ایرانی در بازار نا امن و بی سروسامان نمایش خانگی رها می شوند تا زیر دست و پای غول های انحصار لگد کوب شوند؟ پاسخ شما برای این سوال چیست که چرا در شرایط همه گیری کرونا و ضرورت بیشتر در خانه ماندن مردم و در حالیکه انبوه فیلم های ایرانی اکران نشده پشت در سالن های سینما زمین گیر شدند

هیچ نهادی نه در دولت و نه در بخش خصوصی به فکر سامان بخشی نمایش خانگی و بهره برداری موثر از «وی او دی» و «سینما آنلاین» نیفتاد و تلاش های صنفی هم برای سامان بخشی به این امکان کارساز و تحول آفرین با انواع بهانه های عوام فریبانه عقیم شد؟ حفظ و رونق و اعتلا سینما صرفا با موعظه و نصیحت و سخنرانی به دست نمی آید و رکود و کساد و زوال آن با تهدید و تطمیع بر طرف نمی شود. بازگشت سینمای ایران به زندگی مردم ایران، تامین امنیت برای بازار تولید و عرضه و نمایش و توجه جدی به امر پژوهش و آموزش شرایط ضروری برای حفظ، رونق و اعتلا سینما در ایران است.

اقای وزیر

علاج ابتذال اعتلاء سلیقه است.

منبع: ایسنا